

Impresió de llops

José A. Sánchez

Pep Ramis i María Muñoz han compostat un espectacle assagístic en complicitat amb la mirada i amb les paraules de John Berger. Ara recuperen alguns procediments compositius assajats al solo *Atrás els ojos*, jugant amb una complexitat major de la que, malgrat tot, no se'n fa ostentació a la proposta visual i escènica (més aviat al contrari). La relació bilateral María Muñoz – Steve Noble en el solo s'ha expandit a una xarxa de relacions de distinta naturalesa entre els sis intèrprets, que assumeixen funcions específiques a l'interior de l'espectacle, i entre aquests i els materials no-complementaris (sinó protagonistes) donats per la música de Steve Noble, la paraula de John Berger, els vídeos en aquesta ocasió de factura pròpia i la presència de l'animal. El resultat és la creació d'una atmosfera de sentit, densa de sensacions però lleugera de formes, en que les diferents tensions troben la manera de realitzar els seus dibuixos sense caure en els mecanismes de la superposició o del muntatge, aproximant-se més aviat a una imbricació de tipus orgànic.

La voluntat assagística s'explicita en la primera seqüència, quan tots els intèrprets al voltant d'una taula escolten, reflexionen i, sense solució de continuïtat, inicien el moviment. Posar el pensament en moviment, posar les paraules literalment en moviment, redescobrir la seva fisicitat i fer-les ballar. El desplaçament de la taula constitueix una declaració d'intencions. I encara que ràpidament allunyada del centre de l'escena, retirada a una posició lateral, la seva funció mai serà marginal, sinó més aviat determinant.

D'ella emana l'espectacle, des d'ella es llancen les paraules, les reflexions, a ella arriben les propostes d'investigació, d'ella surten convertides en acció, en mirada, en ritme, en imatge...

Però *el que s'assaja*, l'objecte de la investigació, és quelcom inassequible a la paraula, o bé només *lateralment* assequible. D'aquí que, també de forma immediata, la paraula es transformi en acció apassionada: el duet de Maria i Pep en el que els cossos, un minut abans entregats a l'escolta, es colpegen ara en la representació d'un amor tosc, plena de tanta bellesa i de tanta intensitat que força inevitablement a la redefinició del que és tosc, a la necessitat de situar-se en una altra perspectiva en relació a extrems aparentment irreconciliables com violència i tendresa, passió i intel·ligència, escriptura i animalitat.

Des d'una distància que ratlla la fredor, els intèrprets de *Testimoni de Llops* aconseguen afectar la memòria de sensacions de l'espectador, disparar dards subtils que penetren fins assolir el territori d'allò íntim i animar-lo a una indagació paral·lela a la que es desplega simultàniament en escena. No es tracta d'expressar, no es tracta de compartir obertament, sinó de crear les condicions d'una experiència d'allò íntim *assegurada* per una elaboració formal que es cuida molt de no perdre en el camí la sinceritat que l'alimenta.

La proximitat al llop no em converteix en llop, no m'anima a comportaments preverbals, preinstrumentals o amorals: més aviat em convida a un joc de mirades, a una assumpció humil del que em fa igual, el que em fa més dèbil i el que em fa més poderós, el que sobretot, en condicions d'igualtat, em permet no desitjar la seva mort, sinó trobar la manera de resoldre el conflicte, aprendre d'ell i que ell m'accepti. La paternitat del llop, la maternitat de la lloba, la lluita per la supervivència, la memòria del pare, el joc del nen.

Que hi ha alguna cosa que ens iguala i que ens distancia irreversiblement queda exposat en el cos de Leo Castro, en la seva bellesa nua, en la seva presència a l'aguait, en la seva exposició no supèrba, en la seva agressivitat construïda. Res més lluny d'allò animal que el cos cru d'una de les intèrprets d'aquest espectacle assa-

Algunes propostes les treballam fora de l'estudi, al bosc. Un dia decidim recórrer el territori de la *manada*.

gístic, un cos que resulta impossible contemplar en la seva pura presència orgànica, en el seu pur comportament instintiu, un cos al que ha quedat adherit el pensament, la paraula, el dret, la mirada transcendent. La seva presència paral·lela a la del gos discapacitat inverteix les relacions habituals entre animalitat i moralitat: la precarietat calmosa de l'animal en contrast contra la intel·ligència activa de la òcna que sap que mai podrà identificar-se amb l'objecte de la seva representació.

Què ens queda? El contacte de la pell, el contacte del pèl, la calor de la sang que circula en el nostre interior i que volem protegir per a que mantingui el cicle de la vida: per això ens quedem en la superfície, per això renunciem a l'excés i optem per la pulcritud. Són tan pulcres els animals com aquests actors ballarins que diuen els seus textos proveïts d'auriculars i ocupen l'espai amb paraules i moviment sense deixar caure aparentment una gota de suor? Un cop més la tensió, la paradoxa. La mirada convertida en imatge electrònica, la certesa convertida en dubte, l'aguait en confusió. Però tot és clar: que estem aquí i al mateix temps estem en un altre lloc, en el record de la nostra experiència passada i en la memòria del nostre cos ara xifrat. Ens complau la nostra complexitat tant com ens emociona l'enyorança d'un altre estat en que el nostre cos desconeixia la paraula. I perquè som capaços de llençar el discurs i viure l'immediat mantenim l'esperança d'una convivència amigable, intensa i sostinguda.

Ara recordo, em refugio en la intimitat, deixo que s'obri el silenci.

Leo es passa hores, dies ajaguda al costat de la Petra. La gossa ens acompanya també a l'escenari. No es tracta d'imitar-la. Només d'escoltar-la.